

514. Koulutus kuninkaanvaunujen vetohevoseksi

Bill Britton kirjoitti tämän tarinan 1960 konferenssissa ja tämä tarina on kirjoitettu vision pohjalta, jonka Herra antoi tuon konferenssin aikana.

Soratiellä suurien niittyjen keskellä seisoi upea valjakko. Se näytti vähän postivaunuvaljakolta, mutta se oli kullalla päällystetty ja siinä oli upeita kaiverruksia. Se oli valjastettu kuudella rautiashevosella. Kaksi edessä, kaksi keskellä ja kaksi takana. Mutta hevoset eivät liikkuneet, ne eivät kiskoneet vaunuja. Ja minä ihmettelin, että mikseivät.

Sitten näin ajurin maassa selällään korjaamassa jotain vaunujen etupyörien edessä ja aivan kahden takimmaisena hevosen kavioiden juuressa. Ajattelin, että ”hän on vaarallisessa paikassa; jos yksikin hevonen potkaisisi tai astuisi askeleenkin taaksepäin, niin ne voisivat tappaa hänet. Tai jos hevoset päättäisivät liikkua eteenpäin tai jos jokin pelästyttäisi ne, niin ne voisivat vetää vaunut ajurin ylitse.”

Mutta hän ei näyttänyt olevan varuillaan, sillä hän tiesi, että nämä hevoset olivat koulutettuja ja kurinalaisia, eivätkä ne liikkuisi ennen kuin niiden käskettäisiin liikkua. Hevoset eivät nostelleet kavioitaan eivätkä käyttäytyneet rauhattomasti. Ja vaikka niiden jaloissa oli kulkusia, niin ne eivät kilisseet tai helkkyneet. Vaikka hevosten valjaksissa oli pompuloita, niin ne eivät liikkuneet. Hevoset yksinkertaisesti seisoivat hiljaa paikoillaan odottaen Mestarinsa ääntä.

Samalla kun katselin valjastettuja hevosia, huomasin kahden orin lähestyvän yli aukeiden niittyjen. Ja kun ne lähestyivät valjakkoja, ne näyttivät sanovan hevosille: ”Tulkaa ja leikkikää meidän kanssamme. Meillä on monia hauskoja leikkejä. Me kilpailemme kanssanne. Tulkaa ja ottakaa meidät kiinni...” Ja niin oriit potkaisivat ilmaan, heilauttivat häntiään ja ravasivat pitkin avointa niittyä. Mutta kun oriit katsoivat taakseen, he hämmästyivät huomattessaan, että toiset hevoset eivät seuranneetkaan niitä.

Ne eivät tieneet mitään valjaista, eivätkä ne kyenneet ymmärtämään, miksi hevoset eivät halunneet leikkiä. Niinpä ne kutsuivat toisia hevosia: ”Miksi ette kilsaile kanssamme? Oletteko väsyneitä? Oletteko liian heikkoja? Eikö teillä ole voimaa juosta? Te olette aivan liian vakavia, te tarvitsette enemmän iloa elämääne.”

(No huh huh – TÄTÄ olen saanut kuulla!)

Mutta hevoset eivät vastanneet sanallakaan. Eivätkä ne kopisuttaneet kavioitaan tai kallistelleet päätänsä. Ne vain seisoivat ääneti paikoillaan ja vakaasti odottivat Mestarinsa ääntä.

Oriit kutsuivat niitä uudestaan: ”Miksi seisotte paikoillanne kuuman auringon paisteessa? Tulkaa näiden puiden viileään varjoon. Näettekö, kuinka vihreää ruoho on? Teidän täytyy olla nälkäisiä. Tulkaa ja syökää kanssamme. Se on niin vihreää ja niin hyvää. Näytätte janoisilta, tulkaa juomaan raikasta ja viileää vettä täällä olevista lähteistä.” Mutta hevoset eivät vastanneet silmäykselläkään. Ne vain seisoivat paikoillaan odottaen käskyä kuljettaa Kuningasta eteenpäin.

Sitten näyttämö vaihtui ja näin lasso silmukoiden putoavan kahden oriin kauloille ja ne ohjattiin mestarin aitaukseen kuria ja koulutusta varten. Kuinka surullisia ne olivatkaan, kun ihanat vihreät niityt jäivät taakse. Ja niin oriit suljettiin aitaukseen, jossa maa oli ruskeaa kuraa ja aidat korkeita. Oriit juoksivat ympäri

aitausta etsien reittiä vapauteen, mutta pian ne huomasivat, että ne oli suljettu harjoittelulaitukseen.

Sitten Kouluttaja alkoi kouluttaa niitä piiskalla ja suitsilla. Minkälainen kuolema se olikaan näille hevosille, jotka olivat eläneet koko elämänsä tottuneena täydelliseen vapauteen! Ne eivät voineet käsittää syytä tälle kidutukselle, tälle kauhealle kurille. Minkä hirveän rikoksen ne olivatkaan tehneet ansaitakseen tämän?

Vähänpä ne tiesivät siitä vastuusta, mikä oli tuleva niiden kannettavaksi sitten kun ne ovat alistuneet kuriin, oppineet noudattamaan täydellisesti Mestarinsa käskyä ja suorittaneet koulutuksensa. Ne tiesivät vain sen, että tämä koulutusprosessi oli kaikkein kauheinta, mitä ne olivat koskaan kohdanneet.

Toinen oreista kapinoi koulutuksen aikana ja sanoi, ”Tämä ei ole minulle. Tykkään vapaudestani, vihreistä niityistäni ja kristallin kirkkaista lähteistäni. Minä en siedä enempää vankeutta tai tätä kamalaa koulutusta.”

Niinpä se löysi tien vapauteen, loikkasi aidan yli ja juoksi onnellisena takaisin ruohoniityille. Ja minä olin hämmästyksissäni, kun mestari antoi sen mennä, eikä lähtenyt sen perään. Sen sijaan Hän omisti huomionsa jäljellejääneeseen oriin.

Tämä ori, vaikka sillä oli sama mahdollisuus karata, päätti luopua omasta vapaasta tahtostaan ja oppia Mestarin tavoille. Ja koulutus muuttui yhä rankemmaksi, mutta ori oppi nopeasti enemmän ja enemmän, kuinka totella Mestarin pienintäkin toivetta ja kuinka toimia silloinkin, kun Mestari oli hiljaa.

Ja minä ymmärsin nyt, että ilman koulutusta ja koettelemista, ei olisi ollut toisen oriin kapinointia ja toisen nöyryytymistä. Sillä niityillä ollessaan ne eivät joutuneet tekemään valintaa kapinoinnin ja nöyrytyksen välillä. Vapaina niityillä ne olivat viattomuudessaan synnittömiä. Mutta vasta kun ne oli tuotu koettelemusten, kurin ja koulutuksen paikkaan, niin vasta silloin nousi esiin toisen oriin tottelevaisuus ja toisen oriin sisäinen kapinallisuus, joka makasi syvällä sen sisimmässä. Ja totisesti näytti turvallisemmalta pysyä poissa koettelemusten paikasta, sillä siellä on riski paljastua kapinalliseksi. Silti minä näin, että ilman koettelemusta ei voisi olla osallisena Hänen loistossaan tai olla Hänen lapsensa.

Lopulta koulutuskausi oli ohi. Palkittiinko ori nyt vapaudella ja päästettiinkö se takaisin niityille? Voi ei. Sen sijaan yhä suurempi vankeus koitui orille, kun valjaat laskettiin sen hartioille. Nyt se huomasi, että sillä ei olisi edes vapautta juosta ympäri pientä aitausta. Sillä valjaiden vuoksi se voi liikkua ainoastaan sinne, minne Mestari käski ja vain silloin kun Hän käski.

Ja jos Mestari ei puhunut, se pysyi paikoillaan.

Kohtaus vaihtui ja näin toisen oriin seisomassa kukkulan rinteellä näykkimässä ruohoa. Sitten niityn toisella puolella tietä pitkin tuli Kuninkaan vaunut kuuden hevosen vetämänä. Hämmästykseseen ori näki valjakon johdossa, etuoikealla, oli sen veliori. Nyt aikuistuneena ja vahvistuneena hyvästä maissista, jota se sai syödäkseen Mestarin tallissa. Ori näki kuinka pompulat helkkyivät tuulessa ja huomasi loisteliaat kullalla reunustetut valjaat veljensä yllä. Ja kuuli kuinka kauniisti kellot sen jaloissa helkähtelivät... Ja kateus kasvoi oriin sydämeen.

Ja se valitteli itsekseen. ”Miksi veljeni on niin kunnioitettu ja minut on laiminlyöty? He eivät ole laittaneet kelloja jalkoihini, eivätkä pompuloita ylleni. Mestari ei ole antanut minulle suuremmoista vastuuta vetää

Hänen valjakkoaan. Eikä laittanut ylleni kullattuja valjaita. Miksi he ovat valinneet veljeni minun sijastani?”

Ja katsoessani tätä Henki antoi vastauksen: ”Koska toinen alistui Mestarin kurin ja tahdon alaisuuteen ja toinen kapinoi. Täten on toinen valittu ja toinen asetettu sivuun.”

Sitten näin ankaran kuivuuden pyyhkäisevän yli maaseudun ja ruoho lakaistui kuivaksi, kuolleeksi, ruskeaksi ja hauraaksi. Pienten lähteiden purot kuivuivat, eivätkä enää virranneet. Jäljellä oli vain pieniä mutalätäköitä siellä täällä. Näin pienen orin (Hämmästyin, koska se ei koskaan näyttänyt kasvavan ja aikuistuvan) kun se juoksenteli ympäriinsä sinne tänne, poikki niittyjen etsien raikkaita puroja ja vihreitä laitumia löytämättä mitään.

Silti se juoksi, näytti kuin se juoksisi ympyrää, aina vain etsien jotain, jolla ruokkia nälkiintynyttä henkeään. Mutta maassa oli nälänhätä ja vihreät laitumet sekä raikkaat purot olivat muisto eilisestä.

Ja eräänä päivänä ori seisoj kulkulan rinteellä. Heikkona jalat huojuen se mietti, mihin seuraavaksi se menisi etsimään ruokaa. Ja mistä saada voimia ravinnon etsimiseen. Näytti siltä kuin kaikki olisi hyödytöntä, sillä hyvä ruoka ja virtaavat purot olivat vain muisto menneisyydestä. Ja kaikki ponnistelut ravinnon löytämiseksi vain kuluttivat pienen orin hiipuvia voimia.

Yhtäkkiä se näki Kuninkaan valjakon kulkevan pitkin tietä. Sitä veti kuusi suurta hevosta. Ja ori näki veljensä suurena ja vahvana, lihakset pullistellen, sulavalinjaisena ja upeasti huoliteltuna. Pieni ori oli sydänjuuriaan myöten hämmästynyt ja ymmällään. Ja silloin se itkien huusi: ”Veljeni, mistä sinä löydät ruokaa pitääksesi itsesi vahvana ja lihavana näinä kurjuuden päivinä? Minä olen juossut joka puolella vapaudessani, etsien ruokaa. Enkä ole löytänyt mitään. Mistä sinä, sinun kauheassa vankeudessasi löydät ruokaa tänä kuivuuden aikana? Kerro minulle, pyydän, minun on saatava tietää!”

Ja silloin vastaus tuli äänellä, joka oli täynnä voitonriemua ja iloa: ”Mestariini talossa on salainen paikka. Se paikka on Hänen talliensa rajoittamalla alueella ja siellä Hän omakätisesti minua ruokkii. Eikä Hänen vilja-aittansa koskaan tyhjene. Eikä Hänen kaivonsa koskaan kuivu.”

Ja silloin Herra teki minulle tietäväksi, että hengellisen nälänhädän päivänä, kun ihmiset ovat heikkoja ja nääntyneitä hengessään, silloin ne jotka ovat luopuneet omasta tahdostaan ja tulleet Kaikkein Korkeimman salaiseen suojapaikkaan ja alistuneet Hänen täydellisen tahtonsa vangeiksi, niin silloin heillä tulee olemaan runsaasti taivaallista leipää ja ehtymätön elämänlähde Pyhältä Hengeltä.